

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 10 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 21 ΤΟΥ ΜΗΝ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 591

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ Περάδια τῶν Βυθῶν.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Κριτικὸ σημεῖωμα (Ποιήματα Προ-
βλεγγίου).
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ Ροδόπη (συνέχεια).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ Τραγούδια.
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ Νανότα.
Η. Σαλόμη.
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ Ἐπὶ τὰ «Ρουμπιανά» τοῦ Ὁμήρου Καγιάμ.
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ

Χρυσάφια καὶ τριαντάφυλλα ἔχει ἀπλώσει
Τὸ γέριμο τοῦ ἡλιοῦ. Τὸ παλικάρι
Στὸ πλουμισμένο ἀπὸ μαργαριτάρι
Βελουδίνο κιλίμι ἔχει ξαπλώσει.

Καὶ γέρω του χορὸν ἔχουνε στρώσει
Ξανθιὲς νεραΐδες μ' ἀλαφρὸ ποδάρι,
Λὲς δὲν πατοῦν ἀπάνω στὸ χορτάρι
Ποὺ θροφανὸ στὴ γῆς ἔχει φουντώσει.

Ἄγαπη, Νιότη, Λευτεριά κι' Ἀλήθεια
Τὶς λένε τὶς νεραΐδες ποὺ γλεντοῦνε,
Τὰ μάτια φατερά κι' ὄρθα τὰ στήθια·

Κι' ὁ νιὸς ποὺ μπρὸς στὴν ὄψη του δλ' ἀν-
[θοῦνε,

Ἀπρίλη τότε λένε, θαρρεῖς ποῦναι
Ρηγόπουλο ξανθὸ ἀπ' τὰ παραμύθια.

ΚΥΚΛΑΜΙΑ

Ἄδικοι μπρὸς στὴν Τύχη οἱ στεναγμοὶ μας!
Τόσος ὁ πόνος κι' ἡ χαρὰ μας τόση,
Γι' ὄση ἡ καρδιά μας φτιάχτηκε νὰ νοιώσει:
Παντοῦ, καρδιά, σὲ παίρνουμε μαζί μας!

Κι' ἂν βάλει ἡ Μοῖρα στ' ἄνθια τὴ ζωὴ μας,
Τὸ δρόμο μὲ χρυσάφι κι' ἂν μᾶς στρώσει,
Θάρτε μὴ ὀχιά κρυφὰ νὰ μᾶς δαγκώσει,
Σὰν εἶν' ἡ θλίψη ἀφέντρα στὴν ψυχὴ μας...

Μὲς' ἀπ' τὸ βράχο ἡ κυκλαμὴ γελᾷ,
Τῆς ἐρημιᾶς πεντάμορφη παρθένα:
Στὴ ριζούλα τῆς θλίψη δὲ χωράει.

Ἔτσι νὰ φύγουν κι' οἱ καημοὶ ἀπὸ μένα,
Κι' ὁ δρόμος μὲς στοὺς βράχους ἄς μὲ πάει
Κι' ὅπου εἶν' ἄλλου τῆς Τύχης τὰ γραμμένα.

NIPBANA

«Διλέξ: θᾶσαι ἢ τὸ σφυρὶ ἢ τ' ἀμόνι,
Τ' ἀρνὶ ἢ ὁ λύκος, θάχεις στὸ ποδάρι
Σπιρούνι, ἢ ἀπὰ στὴν πλάτη καβιλλάρη,
Μιὰ χάρδια, μιὰ ξυλιὲς νὰ σὲ φορτῶνει.

Φίλος, γυναίκα, κι' ὅποιος σὲ ζυγώνει,
Μάνν', ἀδερφός, πατέρας σου μακάρι:
Τὸ πάλεμα θ' ἀρχίσει, ποιὸς θὰ πάρει
Τὸν ἄλλον κάτω· —Οὔτε σφυρὶ, οὔτε ἀμόνι!

Μὲς στὸ σφυρὶ καὶ μὲς στ' ἀμόνι! αἰθέρας,
Ποὺ ὄλο πετάει καὶ φτάνει καὶ μισοῦει,
Ποὺ μιὰ ἀλαλάζει μὲς στὸ φῶς τῆς μέρας

Καὶ μιὰ τὶς νύχτες θρηνοδεῖ ὡς τὸν γκιώνη,
Δῶ στὶς τριανταφυλλιὲς ἀργοσαλεύει
Καὶ κεῖ τὶς πυρκαγιὲς στὰ οὐράνια ὑψώνει.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ ΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΜΟΥ

Μὴν κλαῖς τὴ δυστυχία σου
Στ' ἀδέρφια σου μπροστά!
Κρυφὸ, πὲς τῆς καρδιάς σου,
Τὸν πόνο νὰ βαστᾷ!

Θαρρεῖς τάχα τ' ἀδέρφια
Δὲ δέρνουν οἱ καημοὶ;
Ἄσ' τους πάνω στὰ χεῖλια
Τὸ γέλιο μιὰ στιγμὴ!

Ὡ, νὰ γλυκοφιλήσω
Κάποια ματάκια ὄγρα
Ποὺ νοιάζονται τοῦ κόσμου
Τὴ λιγοστὴ χαρὰ!